

Než umřu

Napřed nemohla přijít na to, co jí na tom pohledu tak neseď. Jistě, vidět někoho psát na papír není nic, co by na veřejnosti bylo k vidění zrovna běžné, ale tak to není nic, co by mělo člověka vytrhnout z jeho denního stereotypu. Potom vzhlédla k tvůrci, který do toho papíru soustředěně zřela a měla jasno. Důvod, proč byl ten pohled tak zvláštní byl ten, že věbec netužila, že V. umě psát.

Dobře, takže te to v a mě v klidu pokračovat v cestě za tím, kvůli čemu převodně pít?la. Měla by, rozhodně by měla. Jenže její nohy jí neposlouchaly. Vydaly se lehkým krokem k jeho stolu a rty se samovolně zkroutily do krutého úšklebku. Prostě nedokázala odolat. Byla příliš slabá. Nedokázala odolat tím touze jít a číst nějakou sarkastickou poznámku. Byla normální zvěšlák, to byla.

Chvěli nad ním jen tak mlčky stála a v duchu se opřela tím nepříjemným množstvím momentů, které te mě. Tolik věc, které mě čte, tolik způsobů, jak ho urazit. Jak si mě vybrat?

V. vzhlédla a zastavil svůj pohled v jejím vstříhu. Tvář se mu roztáhla do širokého úsměvu, jako pokaždé, když s ním mluvil. „Hele, koho to tu měme. Přítelka jsi na kus čte se starým kamarádem?“

Něpadně se pokusila podívat na papír, ale zakrýval ho svou rukou. No, jestli se za to stydí, tím líp. Zatvůřila se sladce a pěstivě. Navodit falešný pocit bezpečí nikdy neukodě. „Copak to pře? Snad ne milostnou básně?“

Pokrčil rameny. „Vůak v, v hloubi duše jsem citlivý romantik.“

Srdce jí bučilo, celá se těsla vzrušeně. Te, te to přijde? Nadechla se a: „Jasně, umě si to živě představit - „Tak jako Slunce patřilo na nebe, tak jsi patřím na tebe.“ Skoro tím holce zviděm. Na okamžik zavěla oči v ústě rozkoš, tak malý okamžik, aby si toho nemohl věimnout. Lepší pocit prostě neznala.

„Teda, mě fakt talent? ocenil ji. „Zrovna tady ten verš jsem hledal.“

Sesunula se na židli před ním. Nemohla si pomoci, chtěla věc. Když to zpozoroval, jeho typický úsměv se objevil znovu. Pak ale prohlásil celkem normálně konverzačním tónem: „Ně to básnička. Je to takový seznam, co jsem si napsal před pár lety a te ho probíráš.“

„Hm? řekla neurčitě, zatím sbírá informace. „Seznam čeho?“

„Věc, které chci stihnout, ne? umě.“

Zamrkala. To nebylo ř, to bylo příliš snadné. Vždy na to nemusela ani nic vymýšlet, stažilo jen čte: „Tak se pochlub.“

„Tohle je ale dost soukromé věc? prohlásil v n. Jen se na něj dvala. Ubžhla vteřina. Dvě. Tři. A potom: „No tak jo? a pubertálně zachichotně. Potom zvedl papír do výšky, dležitě na ni pohlédl zpoza okraje, odkázala a začal: „Mě sex minimálně s dvaceti ženami. Mezi nimi musí být jedna černá, jedna slavná herečka nebo zpěvačka, jedna letuška, jedna vdaná žena a jedna emancipovaná dobře postavená žena v pílňhavém kostmku a brýlch. Opět na ni pohlédl, tentokrát tak slizce, že měla chuť otřít si obličej. „Splňno.“

Zatímco na papíru něco fajfkoval, zavřela hlavou. Snadně, prostě příliš snadně.

„Mě sex se dvěma ženami najednou. Možná zahrnout i ženy z předchozího bodu. Splňno.“

„Přesko? prosím na jakýkoliv bod, který v sobě nemá slovo „sex“.“

To ho trochu vykolejilo. Podíval se na seznam a dobrou minutu po něm přešel prstem. Potom pokračoval: „Mě po sobě pojmenovanou ulici? Zatím nic? Alespoť jednou si zajít do posilovny? člověk by měl zkusit věchno? Přeběhnout nah? po Vůlavském náměstě? Splňno. Bohužel. Na chvěli se zadíval do dle, jakoby si vybavoval nějakou hodně nepříjemnou vzpomínku. „Zrovna tam byl zjezd Nezadaných důchodky z Ruska? otřsl se a ona se rozesmžla.“

„Vydělat miliš jakýmkoliv způsobem a jít se posmívat uitelce ze středně?st věchno od Dostojevského? Co to tady dle? Asi jsem zrovna chodil s nějakou intelektuálkou? Moment? vzal tušku a něco přečtl. „Přest? jakoukoliv knihu? Tak. Hrět ve filmu? pilotovat letadlo a pře?t to? čte otci, že je student? tyran a matce a matce, že je maniák?ln? manipulátor? Tenhle bod si schov?m na smrtelnou postel? Zamvat Petrovi, ahoj!“

Otožila se pře? v?as, aby vidžla, jak na něj někdo kve ode dveř. V. vstal. „Za chvěli jsem zpětky, nedotkej se toho seznamu, a když najdeš něco intimního, tak si to uij.“

Jakmile byl vzdělen? na dva kroky, dychtivě nahlédla do papíru ve snaze najít něco po?dně kompromitujícího. Nažla jen cestovat k Niagarské vodopádě, namltit Jendovi Nov?kovi a plně naposled se na kraji kržila tím prostě slova: „žena a dte.“

Napřed nemohla přijít na to, co jí na těch slovech tak neseď. Potom si uvědomila, že to byl po?d V. rukopis a jeho seznam, a měla jasno.